

1033

El perdigot

(ALDC, VII, 1577. El perdigot)

El *perdigot*, “mascle de la perdiu” (DIEC), documentat des del s. XIV (amb continuïtat lexicogràfica en Esteve *et al.*, 1803; Labèrnia, 1839), és el nom més general, format sobre el radical PERDIC- amb el suf. augmentatiu *-ot* (veg. sonoritzacions de *-c-* intervocàlica en *perdigana*, *perdigó*); var. *perdiuot* 80, que té per base *perdiu* (< PERDÍCEM) i *aperdiuot* 163, amb pròtesi vocàlica. En ross., el mot usat per a ‘perdigot’ és *perdiu* que en altres llocs rep el determinant *mascle* (*perdiu mascle*), que pot esdevenir el nucli (*mascle de la perdiu* 22, 78, 168 o, simplement, *mascle* 16; *matxo de la perdiu* 190 s’ha pres del cast.). La forma puntual ross., *perdigall* 2, sobre la qual el DECat

dubta si es refereix a ‘perdigot’ o a ‘perdigana’, sembla que designa el primer, atès que per al segon s’usa *perdigallot* (cf. mapa 993), der. de *perdigall* més el suf. *-ot*, que en l’espai ross. té valor dim.

Perdigatxo, considerat d’origen mossàrab pel DECat, s’ha d’atribuir més aviat a influència de l’adstrat arag.

Des d’un angle territorial, *perdigot* ocupa de fet tot el territori, interromput en petits espais pel genèric *perdiu*, la construcció perifràstica *perdiu mascle* o l’element interferit *perdigatxo*, de l’adstrat arag.

Perdigot és l’únic mot normatiu des del DOrt, 1917.

